

BOREK A PĚVA

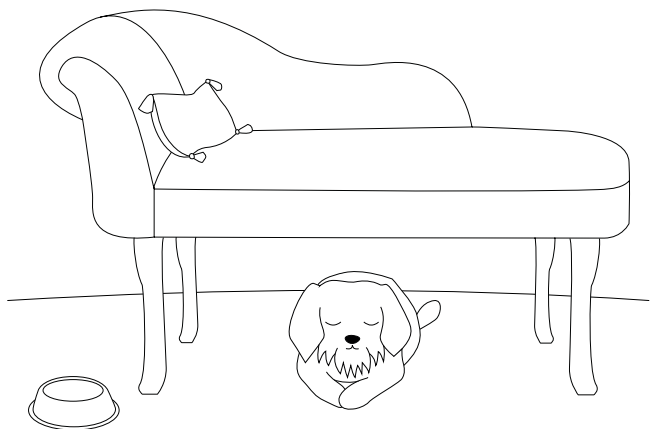
„**A**ni nevíš, jak jsem ráda, že tě mám,“ řekla slečna Panička Pěva Borkovi. Prošli právě šťastně večerním Věnečkem a věnečky, na poslední chvíli koupené ve smíchovské večerce, ležely na stolečku, Pěvě pěkně při ruce.

„Dávej pozor, jak se budeme spolu dobře mít. Já si lehnu na kanapíčko a ty si můžeš vybrat.“

Borek pomalu očichával pokoj slečny Pěvy. Na první pohled i čuch se mu líbil. Místo si vybral hned – samozřejmě pod kanapíčkem, byl to odvážný pes. Kanapíčko bylo právě tak vysoké, aby se tam mohl dospělý český fousek pohodlně skrčit.

Nejdřív se tam třikrát otočil a zkusil si lehnout. Byl spokojen. I protahování se pod kanapíčkem dařilo. Zbývala poslední zkouška: Borek si lehl co možná nejpohodlněji, přivřel oči a dělal, že spí. A náhle vyrazil jak dělová koule ke dveřím. „Fuj je to!“ rychle zvolala polekaná Pěva, jak se naučila od dr. Datlíka. Borek se pomalu vrátil na své místo. Panička nepoznala, že to byla jenom zkouška. Zkouška, jak rychle dokáže vyběhnout „kdyby něco“. Borek byl pravý hlídací pes. Takový pes musí být na „kdyby něco“ vždycky připravený. To nejde, ležet si jen tak pod kanapem a začít hledat tlapky, když už zloděj šramotí kradeným paklícem

v zámku! Správné psí místo musí být tak vysoké, aby si pes při rychlém hlídání nenatloukl a zase tak nízké, aby se cítil bezpečně. Pěvino kanapíčko bylo správně vysoké i nízké. Borek byl také pes honící, ale to v tomto pokoji zkoušet nešlo. Důležité také bylo, že v celém bytě nenašel Borek jedinou protivně úzkou štěrbinu. S těmi jsou totiž vždycky patálie. Tam, kam se nevejde poctivý psí čenich, tam si malá potouchlá zvířátka mohou dělat, co chtějí. Velký pes si pak odře přední packy, otláčí si čumák a někdy nepomůže ani to. Taková protivná myš se prostě vyštěkat nedá a musí se volat jezevčík. Když je na štěrbinu i jezevčík krátký, vlastně široký, stane se to nejhorší, co může velkého hlídacího psa potkat. Odvedou ho někam daleko a do bytu, který věrně hlídal, přivedou – s prominutím – kočku! Když se pak ten chudák vrátí, ve štěrbíně to sice už nešramotí, ale celý byt je zamořen tak strašným pachem, jaký zanechává jenom kočka. Ještě dlouho potom se v bytě nedá jemně čuchat.

Kdyby to bylo na Borkovi, kdyby on měl vymýšlet lidské psí byty, dělal by je prostorné a bez štěrbín. Nedovolil by žádné zbytečné hrany a ozdobné výstupky. Chodby by ohýbal tak, aby se v zatáčkách nemusela snižovat rychlost. Nábytek by tam být mohl, ale jenom takový, který se dá rychle podběhnout.

Panečku, v takovém bytě by teprve paničce ukázal, jak se správně hlídá! A jak se správně honí. Půjčil by si myš, zavřel dveře a okna – a teď se myško snaž, když nemáš štěrbinku! Chvilku by ji honil jen tak. Cik cak, a pak chňap. Ale ne chlamst, chvilku by si ji hlídal. Až by ho hlídání omrzelo, dělal by, že nedává chvilku pozor. Myš frnk a zas by byla zábava. Pořád dokola. Bylo by to krásné, jenom myši by se asi musely často střídat. Ještě lepší než myš by byl samozřejmě zajíc. Jenže pravého zajíce do bytu nikdo nepůjčí. Možná by stačil i králíček...

Borek si slastně snil a zvenku to vypadalo, že usnul. Pěva snědla první věneček, otřela prstíky do papírového ubrousku, usrkla bublinkaté limonády – a znenadání kýchla, jako by byla doma sama.

Je třeba vysvětlit, jak slečna Pěva kýchala. Každý člověk někdy kýchne, zvláště po limonádě s bublinkami, ale slečna Pěva nekýchala jako člověk. Kýchala celým tělem, jak se říká „od podlahy“. A protože nebyla žádný drobeček, ale obrovská slečna, znělo její kýchnutí jako srážka hromu s lokomotivou. V opeře Pěva, to se ví, kýchat nesměla. Na ulici se styděla, a tak kýchala jenom doma. Samozřejmě jen do dvaadvaceti hodin. Smíchovští už byli na ty rány zvyklí. Ale Borek ne. Vyrázil znovu jako blesk ze svého místa, teď už ne na zkoušku, ale doopravdy. Skočil ke dveřím, pak k oknu, ale „kdyby něco“ nikde. Nechápavě se za-

díval na svou paní. „Pardon, pardon,“ omlouvala se Pěva. „Zas to bylo silnější než já. Nemohu za to, je to taková moje zvláštnost.“

A sáhla po druhém věnečku.

„Máš docela pěkné jméno, Borku,“ pokračovala s plnou pusou žlutkového krému. „Ale připadá mi trochu obyčejné. Nechceš se jmenovat jinak?“

Borek neříkal nic. Psi většinou neříkají nic, protože většinou neumějí mluvit. V tom nebyl Borek žádná výjimka. Rozpačitě seděl na půl cesty mezi kanapíčkem a dveřmi. Ještě pořád mu ta strašná rána nešla do hlavy. V tom pěkném snění se mu všechno smíchalo a popletlo, chvilku se mu dokonce zdálo, že hlídaná myš vybuchla. To nebyl pěkný pocit.

„Co takhle Wagner, Weber nebo Verdi? A nebo radši něco z cukrárny? Co bys řekl třeba takovému jménu Dortík? Není to krása? Jen se na jazyku rozplývá. Dortíku, poběž honem!“

Borek seděl a nikam neběžel. A už vůbec ne honem. Vypadal asi jako nějaký Honzík, na kterého maminka zčistajasna zavolá: „Karlíku, přines mi z lednice mléko!“ Karlík je samozřejmě také pěkné jméno, ale co je to platné, když to není jméno Honzíkovo.

Dortík nebylo Borkovo jméno. A nejmenoval se také Karamel a Bonbón. Ani Štrúdl! Bylo velké štěstí, že Borek nebyl čubička. Pěva by na něj snad volala Placko, Laskonko, nebo dokonce Buchto!

Borek už nebyl zdaleka tak spokojený jako na začátku. Ani mu nevadila nezvyklá jména, kterými ho slečna oslovovala. Byl na ně tak hluchý, až slečna pochopila, že Borkovi se dá říkat jedině Borku. Tak jako Honzíkovi Honzíku.

Znepokojovalo ho však něco vážnějšího: jeho čuch nebyl spokojen. Něco mu chybělo. O masový pach, který se jak známo skládá z uzených, vařených, syrových, pečených i tlačných vůní, totiž v celém bytě ani nezavadil.

K večeři byl kotlík šlehačky. A neplavala v něm ani jediná vepřová kůžička!

